

Gallery Weekend Prague

Připojili jsme se k prvnímu ročníku Gallery Weekendu a v rámci této akce rozšířili aktuální výstavu obrazů Jindřicha Lercha nazvanou Všechno je jinak. O jeho vyhraněné tvůrčí cestě říká kurátorka Lucie V například toto: kombinuje expresivní barevnost s citelně abstrahovaným a minimalizovaným tvarem; živelnost děje a výrazné barvy jsou typické pro jeho menší i velkoformátová plátna, jež odráží potřebu introspekce vlastních pocitů a zároveň slouží jako spontánní záznamy prožívaných událostí ... (hh)

Jindřich Lerch v rozhovoru s kurátorkou Lucí Váchovou

blízké okolí

Mazutka (mazutová výtopna sídliště Invalidovna)

V těsném sousedství divadla se nachází unikátní architektonické dílo – mazutová výtopna. Její mimořádná konstrukce střechy, ale především její celková estetika nás natolik zaujaly, že jsme podali návrh na prohlášení této stavby kulturní památkou. Následně se ukázalo, že zhruba ve stejné době byla také podána žádost o povolení k demolici této stavby (od roku 2004 je bez využití)...

Jak to celé dopadne? Dojde k prohlášení výtopny za památku, nebo bude stržena? Zájemcům doporučujeme sledovat skupinu www.facebook.com/mazutkazije.

Něco málo o unikátní střeše a jiných souvislostech:

Konstrukce střechy vychází z kombinace zavěšených lan a organicky tvarované železobetonové skořepiny. Jedná se pravděpodobně o nejstarší příklad takového zastřešení na našem území (projekt byl zpracován 1959/60) a zároveň asi jediný u takto malého objektu. Obdobné konstrukce se spíše používaly k zastřešení větších halových objektů, například sportovních stadionů, bazénů či výstavních hal. Pro technickou i finanční náročnost se postupně od používání těchto konstrukcí začalo upouštět.

Individuálně architektonicky řešených výtopen neexistuje v Česku mnoho a všechny jsou z pozdějších let. Příkladem je dosud stále funkční tzv. Hvězdicová kotelna ve Slaném z let 1970-79. (hh)

Mazutka je při pohledu ze střechy divadla kompletně obklopena romantickou jarní zelení

Starší občasníky DK nejen s tématem sídliště Invalidovna najdete na stránkách divadla www.divadlokamen.cz/obcasnik. (hh)

Občasník Divadla Kámen, vydává Divadlo Kámen, Nekvasilova 625/2, 186 00 Praha-Karlín

www.divadlokamen.cz, info@divadlokamen.cz, tel. 775 718 470

zprávy

Přibližně dvaatřicet zubů

Koncem února u nás proběhla premiéra kusu nazvaného Přibližně dvaatřicet zubů. Podle podtitulu jde o převážně radostnou nedokonalou proměnu ve světle skomírajícího reflektoru. Nová inscenace obsahuje odlesky románu Svatá kniha vlkodlaka, který napsal současný ruský spisovatel Viktor Pelevin. Je jakýmsi dosti soustředěným a intenzivně přítomně žitým minimalistickým rituálem trvajícím zhruba 50 minut...

Přibližně dvaatřicet zubů (foto Lukáš Fenzl)

Miloš Horanský

Do nejnovější inscenace Přibližně dvaatřicet zubů jsou (ne)organicky zabudovány dvě až tři krátké přednášky u sklenky dobrého nápoje na předem neurčené téma, které nás mají zavést hlouběji do světa neuchopitelných idejí. Pronáší je básník, režisér, divadelní experimentátor a teoretik profesor Miloš Horanský.

úvodník

Krátká glosa o herci/herečce

Zkušený teoretik prof. Císař v posledních letech říká, že na divadle ho vlastně baví už jen herci. Přiznávám, že je to i můj postoj. Text, téma, motivy, příběhy, to jsou hezké věci. Ale jejich kvalitu posuzuji především podle toho, jak hercům umožní intenzivně

Umělecký salón

Během března jsme v návaznosti na nedávné zjištění, že jsme vlastně salómem, aktualizovali stránky divadla a nyní mimo jiné nabízíme lidem, kteří k nám mají určitý vztah, aby se stali členy salónu. Členové salónu mohou podpořit dílo například svým jemným vnímáním / svou intenzivní přítomností / svými názory, náměty, pohledy / svou zdrcující kritikou. Přihlášky jsou k dispozici v prostorách divadla nebo virtuálně na našich stránkách.

Salónní setkávání

Kamenné diskusní večery s účastí nejrůznějších zajímavých hostů jsme přeměnili na komornější salónní debaty po každém představení. Jedna z nich za účasti Miloše Horanského a Vladimíra Hulce otevřela například otázky prostorového či scénického minimalismu. Při jiné jsme zase rozebírali význam prokletého Átreova rodu, při další význam vlkodlaků pro naše životy. Prostě salónní setkávání u dobrých nápojů...

Mapa uměleckých děl v okolí DK

V návaznosti na záchranu betonové prolézačky „Slepička“ jsme vydali mapu s přehledem uměleckých děl ve veřejném prostoru pražské Invalidovny, tedy v našem nejbližším okolí. Obsahuje základní údaje o téměř dvaceti zachovaných i nezachovaných dílech vzniklých od 60. let do současnosti a k dostání je například u kamenného baru. (hh)

přítomně žít na jevišti, všechny ostatní parametry jsou druhořadé.

Režie, scénografie a další složky bývají občas zajímavé, nápadité, originální. Ale mám pro ně stejné kritérium úspěšnosti. Je to nekompromisní: buď slouží hercům k jejich umění, nebo jsou k ničemu.

A herec musí být samozřejmě tím umělcem, jinak je k ničemu veškerá práce.

(Petr O)

otázka

Otázka pro režiséra:

Petře O, hra Přibližně dvaatřicet zubů vznikla na motivy dvou stránek z knihy Svatá kniha vlkodlaka ruského autora Viktora Pelevina. Je vhodné, aby se divák před představením seznámil s touto knihou nebo aby tvorbu Viktora Pelevina znal?

Divák se s Pelevinovými knížkami určitě seznamovat nemusí. Nekonstruujeme hry tak, aby byly nutné konkrétní vědomosti.

Herci ji ovšem znát musí, aby měli kontexty, rejstřík vizí, idejí, možná i určitých emocí.

Předlohy nám zásadně slouží jako jakési lešení umožňující hercům dosahovat co nejčastěji během události co nejintenzivnější přítomnosti, skutečného žití na jevišti.

Kdybychom byli geniální, divákům by nemělo vůbec vadit, že herci mluví třeba persky a příběh nikdo z nich nezná. Na jevišti by bylo tak silné napětí, rytmy a vztahy, že by jim to

stačilo k tvorbě vlastních vizí a dokonalého vlastního obsahu.

Protože geniální bohužel nejsme, pomáhá to lešení do jisté míry i divákům. Může je nějakým způsobem navést do oblastí, které mohou být v souvislosti s děním na jevišti vzrušující.

Takže této složce diváckého zážitku, která, doufám, není příliš velká, určitě prospívá různé kontexty znát, například tedy i autora námětu nebo dokonce konkrétní knihu.

Mimochodem, pro lidi, kteří nechtějí věnovat čtení románu čas (ačkoli jim to nezávisle na našem kamenném snažení doporučuji), jsme připravili různé informace včetně zajímavých odkazů na www.divadlokamen.cz. Příprava se tak může zkrátit třeba na 5 minut, na 15 minut, hodinu, týden... – podle libosti a časových možností.

Máte-li otázku na režiséra nebo některého herce DK, pošlete ji prosím na adresu info@divadlokamen.cz. (hh)

bílé divadlo

Součástí Bílého divadla, pracujícího v Praze kolem přelomu 60. a 70. let, byl i Miloš Horanský, který u nás nyní vede řeči u sklenky ve hře Přibližně dvaatřicet zubů. Dušan Hůbl nám přinesl úžasnou knihu a tak jsme se zeptali...

Dušane, co podle tebe prozrazuje kniha s názvem Zpráva o Bílém divadle o BÍLÉM DIVADLE?

Věkem bych mohl být pamětníkem, ale nejsem. Chodil jsem tehdy jinam; je nebylo tak snadné polapit. Dozvěděl jsem se o nich až nedávno od Petra Lanty, a to bez podrobností. Mně tudíž kniha prozradila to základní: kdy, co, jak, kde, s kým... Ale tak otázka míněna nebyla.

Tlustá kniha o divadle, které nikdy neprezentovalo svou tvorbu veřejné publiku, působí absurdně. Prezentace ale nebyla jejich prioritou. Šlo hlavně o vznik komunity lidí s neotřelým uvažováním o propojení života a tvorby a pak o hledání divadelních postupů nezávislých na oficiálních strukturách a modelech. A to v době, kdy nezávislost byla na hraně zákona,

„nezaměstnaní“ za ní a underground bylo sprosté slovo!

Překvapilo mě, kolik a kterých lidí se k této komunitě přiblížilo. Všechny takové projekty ovšem nesou znaky sekty. Můj vztah k nim je opatrný: poznat, ale jít svou cestou.

Mimochodem, kniha vyšla na truc, když téma odmítly instituce zabývající se dějinami divadla. Je dobře, že vyšla a že dokumentuje mimo jiné i výhrady zasvěcených.

(ptala se Helena H)

Miloš Horanský při hovoru s Vladimírem Hulcem v DK

rozhovor

Dvě otázky položené čtyřem ženám, které prožívají proměnu při představeních Přibližně dvaatřicet zubů.

1/ Je pro tebe proměna v lišku při představení něčím novým, nebo ji běžně prožíváš i v jiných situacích?

2/ Máš bližší vztah k lišce, nebo slepici, a tušíš proč?

Lenka Z

1/ Určitě něčím novým. I když se nějakým způsobem měním často a vlastně kontinuálně, proměnu v lišku jsem "naživo" ještě nezažila. Je to každopádně vzrušující, chlupeaté a lehce krvavé. A to si patřičně užívám.

2/ Troufám si doufat, že k lišce. Přece jen lehce tajemná lesní šelma je k přirovnání mnohem lákavější, než kur domácí. Občas nosím ohon, občas na někoho zavrčím nebo se šelmovsky usměju... A miluju slepičí polévku! (I když někdy si s kamarádkama nad kafem srdečně zakdákám.)

Kristýna S

1/ Proměna v lišku je pro mě silný zážitek. Pokaždé s jiným naladěním, jiným zabarvením, ale vždy intenzivní, a následně s sebou přináší nové změny, takže vlastně svým způsobem to něco nového je. Sama teď procházím osobními a životními proměnami, tak je zajímavé sledovat, jak na sebe všechny proměny vzájemně působí.

2/ Vzhledem k zažívaným proměnám je mi bližší liška, divoká, volná, mnohovrstevná, temná, ženská, tajemná, mazaná, potouchlá, fascinovaná. I když slepice, lehká, nesoucí se, která je součástí něčeho, co nemůže (nebo nechce) ovlivnit, mi také není cizí.

Dominika Č

1/ Každý z nás v sobě má lišku/vlka a je jen na nás, jak často necháme naši dravou lišku proniknout na povrch. Proto každý ve svém životě zažívá proměny. Tuto proměnu si připodobňuji k ženě, která je za běžných situací nevýrazná, neatraktivní a pak, když má chuť, upraví se a vyrazí na „lov“ plná

energie a vášně. Nepotřebuje k tomu ani ocas či slepici, nezáleží ani tolik na zevnějšku, podstatné je, jakou energii do proměny liška vloží a jak si ji užije. K tomu stačí pár buranů, které nechá za sebou a s novým sebevědomím vyrazí dál k novým zítřkům.

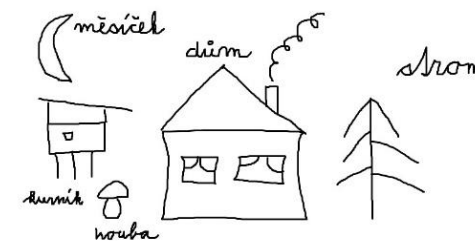
2/ Mám blízký vztah k lišce, snažím se být její součástí. Miluji její energii, dravost, hrdost a vášeň. Ví, co chce, a jde si pro to. Ovšem ani bez slepice by se daný okamžik neobešel, je součástí procesu. Důležité je vědět, že i slepice je podstatná, nemůžeme být všichni draví lovci...

Lucie Z

1/ Běžně se v lišku neproměňuju. Tudíž ano, je to pro mne při představení něčím novým, obzvláště uvážím-li, že jsem tuto hru hrála fakticky pouze jednou. Zatím. No a při běžných situacích u mě obvykle žádná proměna nenastane. Ovšem, budeme-li se bavit o situacích řekněme neběžných, tak proměna nastává na lusknutí prstu.

2/ Nad touto otázkou jsem se až doposud nezamýšlela. K lišce se rozhodně vyztahuju v momentě vzpomínání na své dětství a večerníček O chytré kmotře lišce. Co se slepice týká, tak cítím obrovské souznění a splynutí v kombinaci se smetanou a paprikou, a ještě knedlou.

(ptala se Helena H)

Ostatní rozprchlé slepice poděšené kdákaly, zatímco moje slepička jen tiše zakvokala, jako by mě chtěla pozdravit. Tiše zakvokala, jako by chtěla pozdravit to, co jí teď čeká.